

אל ג'וני

ג'וני, הלו, שם בין החברים |
מה יש שאתם כל-כך ממהרים?

לא מזמן הסתכלנו בחוברת "מזרח לונדון"
וצחקנו ודיברנו - כל אחד עם זיכרון.

"חבורת הירדן" כבר העברתם למעלה
ואנחנו - בעזרתכם - ממשיכים הלאה.

הכול מתוכנן בלי ידיעתנו
עד שיום אחד הטראומה נופלת עלינו.

הוא שיודע - יודע. הוא שמתכנן - מתכנן.
ובכל זאת דאג שביקור למשפחה יזדמן.

למרות הכאב, למרות החוסר
עלינו רק לקבל מה כאן נותן אושר.

לא מזמן הייתם עם המשפחה
וביליתם שעות מלאות שמחה.

הלכת ווהסתובבת - היית שקט
אבל בעיניי שלך -- אתה חושב -- זה בולט.

כשאתם מתאספים ב"פורום" קטן
תקוותי שישאר כך הרבה הרבה זמן.

כולנו ניפגש שוב - ברור ומובן,
אבל מה שעשיתם - היה כל-כך מוקדם.

גזכר, מרכז משק, פלחה - הכול -
עברת כל תפקיד, מכשול אחרי מכשול.

קיבוץ בנינו - בשביל זה עשינו עלייה,
היה קשה לך לראות שקיבוץ לא מה שהיה?

תאמין לי, ג'וני, הקיבוץ לא יתפרק,
עלינו לתת לצעירים עם מחשבות לשחק.

לא בזבזנו זמננו, לא הכול הלך לאיבוד,
אתה זוכר - "חזק ורמץ" כשעמדנו בגדוד?

ג'וני - אוי ג'וני - עור אחד חסר,
אבל אתם שם - ואנחנו פה - נלמד להסתדר.

שאתה כבר לא כאן, ג'וני, ליבי מלא כאב,
אבל השארת זכרונות - ואתה שם מסתובב.